

॥ ஸ்ரீஃ ॥

॥ ஸ்ரீயெ நமஃ ॥

॥ ஸ்ரீரெதெ ஹபதீவாய நமஃ ॥

॥ ஸ்ரீரெதெ நிமரோஜை ரஹாஷெஸிகாய நமஃ ॥

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேஸிகனருளிச்செய்த
நான்காவது ரஹஸ்யம்.

ஸ்ரீ ரக தகவ நவநீ தடி.

ஸ்ரீ ம த் த த் வ ந வ நீ த ம்.

ஸ்ரீ ரோஹ வெஜ்ஞநாயாயஃ சுவிதாகிடுக கெஸஸ் ।
வெஜ்ஞானாயபு வபெபுா ரெ ஸனிபதாம் ஸடா ஹுஜி ॥
நாரோநுஜி டயாவா தூம் ஜோநவெராதுஹுஷணு ।
ஸ்ரீ ரெஜ்ஞநாயாயஃ வநெ வெஜ்ஞாஷெஸிகு ॥
சீரொன்று தூப்புற்றிருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச்சொன்ன பழமொழியுள்—ஒரொன்று
தானேயமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

நேரிசை வெண்பா.

உயிரு முடலு முடலாக வேங்கித்
தயிர் வேண்ணெய் தாரணியோண்டான்—பயிரில்
களைபோ லசுரரைக்காய்ந்தான்றன் கையில்
வளை போலேம் மாசிரியர் வாக்கு.

5

மேல் தத்வநவநீதம் என்கிற ரஹஸ்யத்தில் போக்தா,
போக்யம், என்றர்த்தமுள்ள ஸ்ருதிவாக்யத்தின் தாத்பர்யத்தை
விவரித்தருளிச் செய்யப்போகிறவராய் இப்படி ஸ்ருதியின் உள்ள
படியான அர்த்தத்தை அறிவதற்குக்காரணம் 'செய்ய தமிழ்

மாலைகள் நாம் தெளியவோதி தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளி
கின்றோமே' என்கிறபடியே பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீ ஸுக்தி
களாகையினால் அவைகளின் உபகாராதிசயத்தை யனுஸந்தானம்
செய்து அவற்றை ஸ்துதிக்கிறார்—' உயிருமுடலும் ' என்றாம்
பித்து. எம்மாசிரியர்—நம்பூர்வாசார்யர்களுடைய, வாக்கு - ஸ்ரீ
ஸுக்தி, உயிரும் - ஜீவாத்மாக்களும், உடலும் - அவைகளின்
ஸரீரங்களும், உடலாக - தனக்கு ஸரீரமாக இருக்கும்படி,
ஒங்கி - தான் ஸேஷிபாய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனுப் நின்று, தயிர்
வேண்ணெய் - ஆய்ப்பாடியில் தயிர், வெண்ணெய், முதலியவை
களை, தாரணியோடு - இந்த பூமியுடன், இது மற்ற லோகங்களுக்
கும் உபலக்ஷணம், உண்டான் - அமுது செய்தவனாயும், பயிரில் -
ஸஸ்யத்தில், களைபோல் - (அந்தப் பயிருக்கு விரோதிகளா யிருக்
கும்) களையைப்போல, அசுரரை - அஸுரர்களை, காய்ந்தான்-
தன்-நிரஸனம் செய்தவனாகிய அதாவது கொன்றவனாகிய பகவா
னுடைய, கையில் திருக்கையில், வளைபோல்-கடகத்தைப்போல்,
அதாவது கடகம் முதலிய ஹஸ்தாபரணங்கள் அவைகளைத் தரித்
துக்கொண் டிருப்பவனுக்கும், பார்க்கிறவர்களுக்கும் த்ருப்தியை
உண்டுபண்ணுகிறாப்போலே (இருக்கிறது). ' உயிருமுடலும் உட
லாகவோங்கி ' என்பதினால் பரத்வமேற்பட்டது. 'தயிர்வேண்
ணெய் தாரணியோடேண்டான் ' என்பதினால் ஸௌலப்யம் வ்யஞ்ஜி
தம். திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் களவு கொண்டமுது
செய்ததும், ப்ரளயத்தில் புகுராதபடி லோகங்களை வயிற்றில்
வைத்து ரக்ஷித்ததும் யாருடைய ப்ரார்த்தனையினாலே செய்தான்.
இவை பிரண்டும் தன் செல்லாமையினாலேயே செய்தான் என்று
ஸர்வரக்ஷகனுடைய ஸௌலப்யாதிசயமருளிச் செய்யப்பட்டது.
இவ்விடத்தில் ' உண்டாயுலகேழ் முன்னமே ' என்று நம்மாழ்
வார் அருளிச்செய்திருப்பது அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது.
இத்தால் நம்மாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீ ஸுக்தியை அவாப்த
ஸமஸ்தகாமனான தான் தன்கையில் வளையைப்போலத் தனக்கும்
போக்யமாக திருவுள்ளப்பற்றுகைக்குக்காரணம் அவன் அவாப்த
ஸமஸ்தகாமனையாகிலும் ஆஸ்ரிதர்களுடைய த்ரவ்யத்தைத்
தனக்குக் கிடைக்காதது கிடைத்ததாக வெண்ணி திருவாய்ப்பாடி
வெண்ணெயைப்போல செளர்யாதிகள் செய்தாவது அங்கீகரித்
தருள்வான். வஸ்துவில் தாரதமயம் பார்க்கமாட்டான். ' வசு ௦

வஹு மஹ தொயம்' என்றானிறே என்று திருவுள்ளம். இப்படி இவன் ஸர்வரக்ஷகனாகில் அஸுரர்கள், ராக்ஷஸர்கள். இவர்களிடங்களில் த்வேஷமும், அவர்களை வதம் செய்ததும் எப்படி ஸங்கதமாகும் என்னில்? அதற்கு ஸமாதனம் அருளிச் செய்கிறார்—'பயிரில் களைபோல்' என்று. அதுவும் த்ருணாகளில் ஸஹஜமான த்வேஷம் முதலியவைகள் இல்லாமலிருந்த போதிலும் தானிட்ட பயிரில் உண்டாகி அதைக்கெடுக்கிறபடியினால் அவைகளைப் பிடுங்கி எறிவாரைப்போல ஸாதுக்களுக்கு விரோதம் செய்கிற அஸுரராகி ஜன்மத்தை மாத் திரம்போக்கடித்தபடி. அதுவும் அவர்களுக்குப் பாபபரிஹாரமாகையினாலே ரக்ஷணத்திலேயே முடிவுபெறுகிறது. 'ரீரணாநாநி வெரணாநி நிவபூதம் நஃ ப்ரபொஜமம் | க்ரியதா லேஷு ஸம்ஸாரஃ ரீர வெஷஷ யயா த்வ ||' என்றானிறே என்று திருவுள்ளம். 'கௌடேய வாஸாவமாயிநித்யா கரூணே கிங்கரதாம் தவோவ யாதி' என்கிற தயாஸதக ஸ்ரீலாகத்தையும், 'ரிவஹு நிஹதெரெவ ஹிதகா' என்பதையும், இங்கு அனுஸந்திக்கவும். இவ்விடத்தில் 'தேசமான அணிகலனும் என்கை கூப்பிடச்செய்கையே' என்றிவை முதலிய ஆழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்தி அபிப்ரேதம். அன்றிக்கே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீய:பதியினுடைய கையிலிருக்கிற வளைபோல்-சங்கம்போல், என்றர்த்தமாகவுமாம். அப்பொழுது பாஞ்சஜன்யம் பாலனாகிய த்ருவனுக்கு ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கினுப்போலே நம்முடைய ஆசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகள் ஜ்ஞானபிவ்ருத்திக்குக் காரணங்களாகின்றன. எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானமென்னில்? திருமந்திரம், முதலியவைகளில் விவக்ஷிதங்களான ஸர்வாதாரத்வம், ஸர்வரக்ஷகத்வம், பரத்வம், ஸௌலப்யம், ஸர்வாநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வம், முதலிய ஸ்வபாவங்களை யுடைய ஸ்ரீய:பதியை அறிவதற்குக் காரணங்கள் என்று முன் வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லிக் கொள்ளவேண்டும். இதில் 'உண்டான்' என்னுமளவாக அகாரத்தினர்த்தமும், 'அசுரரைக் காய்ந்தான்' என்பதினால் நமஸ்ஸின் அர்த்தமும், 'உடலாகவேங்கி' என்னுமளவாக நாராயண ஸப்தார்த்தமும், அருளிச்செய்யப்பட்டயினால் இப்படிப்பட்ட பகவானை அறிவதற்குக் காரணம் ஆசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகள் என்று திருவுள்ளம்.

ஸம்ஸுத ஞ்ராவியஸுதி ஸுதீதிஹாஸவாஸா
ணங்களில் சோல்வகிற தசவஜ்ஞாநவபுவகூமாக ஜோ
கெஷாவாயாநுஷாநம் வேண்டுமோகையாலே, ஜெஜெஷு

இப்படி ஆசார்யர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியின் உபகாரத்தை
அனுஸந்தானம் செய்துவிட்டு பிறகு தத்வ நவநீதம் என்கிற
ரஹஸ்யமருளிச் செய்யப்போகிறவராய் அதில் வ்யாக்யேயமான
ஸ்ருதியைக் குறித்துக்காட்டிக்கொண்டு, முமுக்ஷுவுக்கு அவஸ்ய
மறியவேண்டிய தத்வங்கள் மூன்று, அவைகளை ஸ்ருதி இப்படி
வ்யவஹரித்திருக்கிறது என்றருளிச்செய்கிறார்—‘ ஸம்ஸுத
ஞ்ராவியஸுதி ’ என்றாரம்பித்து. ‘ ஞ்ராவியஸுதி ’ யா
வது தமிழ் மறை என்று சொல்லப்படுகிற திவ்யப்ரபந்தம்.
‘ தசவஜ்ஞாநவபுவகூமாக ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யமாவது—
மூன்று தத்வங்களின் ஸ்வரூபங்களைத் தெரிந்தால் தேஹம்
ப்ரக்ருதி இவ்வகள் த்யாஜ்யமென்றும், ஸ்ரிய:பதியின் திருவடி
களே உபாதேயம் என்றும் ஜ்ஞானமுண்டாகி அதினால் ப்ரவ்ரு
த்தி உண்டாகுமாகையினால் முதலிலேயே தத்வஜ்ஞானம் அபே
க்ஷிதம்—என்பது. ஜாநாதி, ஜுதி, யதகெ, என்கிற க்ரமத்
தை யனுஸரித்து முதலில் ஜ்ஞானம், பிறகு ஆசை, பிறகு அதில்
ப்ரவ்ருத்தி என்கிற லோக க்ரமத்தை யனுஸரித்து இப்படியே
மோக்ஷத்திலு மிருக்கவேண்டும் என்று தாத்பர்யம். ‘ ஜெஜெஷு
வுக்கு விஸேஷிதத்திறியவேண்டும் ’ என்கிற இடத்தில் ‘ விஸேஷி
த்திறிகை யாவது ஒன்றுக்கொன்று வேறு பட்டதாக அந்தந்த
தத்வங்களின் அஸாதாரணமான ஸ்வப்பாவங்களோடு அறிகை.
அப்படியே தனித்தனியாகத் தத்வங்களை அறியவேண்டும் என்
கிற ஸ்ருதி வாக்யத்தைத்தாமே இந்த ரஹஸ்யத்தில் ‘ தன்னையும்
பெருநீராவையும் பிரியவறிந்து பற்றினவனுக்கு அவன்
புலாடத்தாலே மோக்ஷம் என்றிங்கே ஒதுகிறது ’ என்று
அறுவாதம் செய்திருப்பதினால் இந்த ஸ்ருதி வாக்யமும்
அத்துடன் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டு மாகையினால்
இந்த வாக்யத்திற்கும் தனித்தனியாகவே அறிந்து என்றே
அர்த்தம் சொல்லவேண்டும் என்று கருத்து. இந்த ஸ்ருதி
யிலோ போக்தா, போக்யம், ப்ரேரிதா, என்று பிரித்துச்

வுக் கு விசெஷித்தறியவேண்டும் விடிவிடிஸ்ரதசுவங்களை ஹோதூவேன்றும், ஹோமமேன்றும், ஹோரிதாவேன்றும், உவநிஷத்துச் சொல்லிற்று. ஹோதூபாகையாவது ஹோமத் தை யுடையவனாகை. இது ஸ்வெபுஸ்ரானுக்கும் பொதுவாயிருக்க, அவனை ஹோரிதாவேன்று பிரியச்சொல்லுகையாலே, ஸ்வபுஹோரகசுவமன்றிக்கே வராயீ மஹோமன ஜீவனை இங்கு ஹோதூவேன்கிறது. 1 'சுபிஷாநா தயா கத-பா'

சொல்லி இருக்கிறபடியினால் ஒவ்வொன்றுக்கே அஸாதாரணமான ஸ்வபாவங்களல்ல. ஆகையினால் ஸ்ருதி வாக்கியங்களுக்கு விரோதம் வருகிறதுபோலிருக்கிறதே என்கிற ஸம்ஸரபம் உண்டாகாமைக்காக அந்த ஸ்ருதியின் தாத்பர்யத்தை விவரித்தருளுகிறார்— 'விதிவிடிஸ்ரதசுவங்களை' என்றாரம்பித்து. 'ஹோமத்தையுடையவனாகை' என்கிற இடத்தில் 'ஹோம'மாவது தன்னைத் தவிர மற்றொரு வஸ்துவை அனுக்ஷலமாகவாவது ப்ரதிகூலமாகவாவது அனுபவித்தல். 'ஸ்வெபுஸ்ரானுக்கும் பொதுவாயிருக்க' என்பதற்கு ஸர்வேஸ்வரனும் எல்லா வஸ்துக்களையும் அனுக்ஷலமாக 'அனுபவிக்கிறானாகையினால் அவனுக்கும் போக்தாவாயிருக்கை உண்டென்று கருத்து. 'அவனை ஹோரிதாவேன்று பிரியச்சொல்லுகையாலே' என்பதற்கு ஸ்ருதி வாக்கியத்தில் எல்லாந்தனியென்றுகாட்ட சகாரமிருப்பதினாலும், ப்ரீதி பண்ணுகிறவன், ப்ரீதி பண்ணப்படுகிறவன், என்றிவை முதலிய பேதங்கள் மேலே நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் போக்தாவும் ப்ரேரிதாவும் ஒன்றல்ல வாகையினால் ப்ரேரிதா என்று ஸர்வப்ரேரகனான ஸ்ரிய:பதியைச் சொல்லிவிட்டபடியினால் அந்த ப்ரேரித்ருத்வம் இல்லாத ஜீவாத்மாவை போக்தா என்று சொல்லியிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். இப்படிப் பொதுவாகச்சொல்லி இருக்கும்படியான பதத்தை ஏகதேஸத்தைச்சொல்லுவதாகச் சுருக்கிச்சொல்லுவது ந்யாயமாகுமோ? என்கிற ஸங்கைக்கு ஸமாதானமாக இப்படியே சில இடங்களில் சொல்லவேண்டி இருக்கிறது என்று த்ருஷ்டாந்தமாகக்காட்டுகிறார்— 'சுபிஷாநா தயா கத-பா' என்றாரம்பித்து. அவ்விடத்தில்

என்கிற விடத்திலே த-கூஸஸூமம் வராயீ மகத-கூவைச் சொல்லுகிறது. விஷயிஸூரர்க ளென்னும்போது விஷயமும் வராயீ மகத-கூ விஷயம். 1 : ஐஹாத வனவ தவ விஸூ வதாய-கூஸதூ' ஐதூரிகளின்படியே ஜீவனுடைய ஜீவா நாமஜலரூபவாழிகளும் வராயீ மங்களாயிறே யிருப்பது.

'கூத-கூ' என்னும் பதம் எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்வதந்திர கர்த்தா வான பரமாத்வையும் சொல்லக்கூடியதா யிருந்தபோதிலும் 'கெஷவம் வ' என்று மேலே தனித்துப் பரமாத்மா சொல்லப் பட்டிருப்பதினால் 'கூத-கூ' என்பது பராதீன கர்த்தாவான ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்றே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியே சித், அசித், ஈஸ்வரன், என்று சொல்லும்பொழுது ஈஸ்வரனும் சித்தாயிருக்க அந்தப்பதம் ஜீவாத்மாவை மாத்திரம் சொல்லுகிறதென்றும் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது. அதைப் போலவே இங்கு 'வராயீ ம' என்கிற பதத்தைச்சேர்த்துக் கொண்டு ஜீவாத்மாவை மாத்திரம் சொல்லுகிறது போக்தா என்கிறபதம் என்றறிந்து கொள்ளவேண்டியது ஜீவாத்மா விற்கு வஸ்துக்களை யறிவதாகிய போகம் ஸ்வபாவத்திலேற்பட்ட குணமாயிருக்க அதைப்பராதீனமென்று எ ப் ப டி ச் சொல்லக் கூடும்? 'யதா ந க்ரியதெ ஜேரூதாரீயபூக்ஷாஹந்நணை'

ஜோஷ வ்ருஹாணாஹூநாரீதமஃ க்ரியதெ தயா ||' என்கிற ப்ரமாணமும் ஜ்ஞானம் ஜீவாத்மாவிற்கு நி த் ய மெ ன் று சொல்லுகிறதே? என்கிற ஸங்கைக்குப் பரிஹாரம் அருளிச்செய் கிறார்—'ஐஹாதவனவ' என்றாரம்பித்து. இது ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவ ஸ்லோகம். 'ஐஹாத வனவ தவ விஸூவதாய-கூஸதூ மித்யூ வியாவூவதகூவந தெ ஹி மித்யூஃ | மித்யூ க்ஷடிக வராதகூ மிஜீஸூரூபா ஹாவதமஃமஹாணா ஹி மித்யூ-நமஃ ||' என்று ஸூர்ணஸ்லோகம். இதின் அர்த்தமாவது—தவ-உம்முடைய, ஐஹாதவனவ-ஸங்கல்பத்தினாலேயே, விஸூவதாய-கூஸதூ-எல்லா வஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபம் உண்டாகிறது, கெ வந-சில, தவ-உமக்கு, மித்யூ-எப்பொழுதும், வியாஃ இஷ்டங்கள்,

ஐஜீவவமுத்தில் ஸீஜாங்குரகுத்தாலே மஹியானவ
 வராய ஸ்வாஹமடியாக முடிவில் பெரும்பாழான சிறைக்
 கூடத்திலே முப்பிரியான ஸ்வாஹி மூணங்களாலே கட்டுண்டு
 தெ-அவைகள், மித்யா-நித்யங்கள் என்னப்படுகின்றன, மித்யா-
 எப்பொழுதும், க்ஷுபிசு - உம்மொருவருக்கு வரதஞ்சு-வசப்
 பட்ட, மிஜி-தங்களுடைய, ஸுரபுவா - ஸ்வரூபங்களையுடைய,
 ஸாவதஜிமஹமூணா - உம்முடைய கல்யாண் குணங்கள்,
 மஃ - நமக்கு, மிடிஸு-மஃ உதாஹரணம். ஸ்வபாவத்திலேற்
 பட்டதா யிருந்தபோதிலும் அந்தந்த ஸமயங்களில் ஜ்ஞானம்
 உண்டாவது பகவத்தத்காலஸங்கல்பத்தினாலாகையினால் நித்யவஸ்
 துக்கள் ஸங்கல்பம் நித்யமாயிருப்பதினால் நித்யங்களாயிருக்கின்
 றன. அநித்ய வஸ்துக்கள் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஸங்கல்
 பத்தினாலுண்டாகின்றன வாகையினால் அநித்யங்களாயிருக்கின்
 றன. ஆகையினால் ஜீவாத்மாவினுடைய நித்யமாகிய ஸ்வரூபம்
 பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் ஸித்தமாயிருக்கின்றதென்று
 ப்ரமாணங்களி லேற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் ஜ்ஞானாதி
 குணங்களைப்பற்றி கைமுதிக ந்யாய ஸித்தம் என்று திருவுள்ளம்.
 இனி இந்த ஜீவவர்க்கத்தின் உட்பிரிவுகளை (மூன்று விதமான
 பேதத்தை) ப்ரிரித்து நிரூபிக்கப்போகிறவராய் முதலில் பத்த
 சேதனர்களின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறார்—‘ஐஜீவவமுத்தி
 தில்’ என்றாரம்பித்து. ‘ஸீஜாங்குரகுத்தாலே’ என்ப
 தற்கு லோகத்தில் விரை நட்டு செடி முளைக்கவேண்டும். செடியி
 லிருந்து பழம் உண்டாகி அதிலிருந்து விரை உண்டாகவேண்
 டும். இப்படி நிற்க முதலில் விரை இருந்ததா? செடி இருந்த
 தா? என்று நிரூபிக்கப்புகுந்தால் எப்படி அது நிரூபிக்கமுடியா
 தோ அதைப்போல அநாதியாய் மாறிமாறி வருகிற அபராதங்
 களினால் உண்டாகிறபடியினால் ஜன்மமும் கர்மமும் எது முன்
 என்று நிரூபிக்கமுடியாதென்று தாத்பர்யம். ‘ஸ்வராய
 ஸ்வாஹமடியாக’ என்பதற்கு அபராதங்களின் பரம்பரையைக்
 காரணமாந் உடைய என்றர்த்தம். ‘ஸ்வராய’மாவது பகவானு
 டைய உத்திரவுகளுக்குக்கீழ்ப்படிந்து நடவாமை. ‘முடிவில் பெரும்
 பாழான’ என்பதற்கு முடிவு - நாஸம், இல் - இல்லாத, பெரும் -
 பெரிய, பாழ் - தண்ணீரில்லாத பாலேவனம் என்றர்த்தம். சிறைக்

கழல விரகற்றுக் கிடக்கிறவர்கள் வ ள ர் க ள். இவர்களிலே ஷோக்ஷஸாஸ்திரங்களிற் சொல்லுகிறதோரு விரகாலே 'ஷோக்ஷ யிஷ்யாதி' என்னும்படி முனிவுதீர்ந்து நித்யரோடொக்க முகப்

கூடத்திலே - காராக்ரஹத்திலே. முப்பிரியான ' என்பதற்கு லோகத்தில் முப்பிரியாகத்திரிக்கப்பட்ட கயிறு எப்படிக்கட்டுவ தற்கு உறுதியானதோ அப்படியே ஸத்வரஜஸ்மஸ்ஸுக்களாகிற மூன்று குணங்கள் சேர்ந்திருக்கிற படியினால். ஸக்ஷம்ஸுவெ ஸம்ஜயகி ' என்றிவை முதலியவைகளிற்படியே ஒரொன்று தானே இந்த ஜீவாத்மாவிற்குப் பந்தத்திற்குக் காரணமாய்மைந் திருக்க இவை மூன்றும் சேர்ந்து முப்பிரியான ப்ரக்ருதிக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை என்று தாத்பர்யம். கட்டுண்டு - பந்தத் தை யடைந்து. ' உண்டு ' என்பதினால் போக்யதா புத்தி சொல் லப்படுகிறது. ' புலன்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கி ' என் பது இங்கனு ஸந்தேயம். கழல - இந்தக் கட்டை நீக்கிக்கொ ண்டுவெளிவர, அன்றிக்கே கழற்ற, இவற்றைக் கழற்றிக்கொள்ள என்று மர்த்தமாகவுமாம். விரகற்று - உபாயமில்லாமல், 'இவர் களிலே ' என்பதற்கு கீழ்க்கூறியபடி கிடக்கிற பத்தர்களி லே யே என்றர்த்தம். ' ஷோக்ஷஸாஸ்திரங்களிற் சொல்லுகிற தோரு விரகாலே ' என்பதற்கு மோக்ஷம், அதினுபாயம், இவை களை நிரூபிக்கிற ஸாஸ்திரங்களிற் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற பக்தி ப்ரபத்தியாகிற ஏதாவது ஒரு உபாயத்தினால் என்று தாத்பர்யம். ' ஷோக்ஷயிஷ்யாதி ' என்னும்படி ' என்பதற்கு ஸ்ரீய:பதியான பகவான் தானே இவன் திறத்தில் ' ஷோக்ஷயி ஷ்யாதி ' என்று ஸங்கல்பிக்கும்படியாய், அதாவது ' ஷோக்ஷ யிஷ்யாதி ' என்பதற்கு முன்பு ஸ்ரீய:பதி என்கிற ஒரு பதத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று தாத்பர்யம். முனிவு - கோபம், அதாவது நிக்ரஹ ஸங்கல்பம், அது தீர்ந்து ந்ஸித்து. இதற்கு முன் நாம் செய்த அபராத பரம்பரை களினால் உண்டாகிய ஸ்ரீய:பதியினுடைய நிக்ரஹ ஸங்கல்பங்க ளெல்லாம் ஒழிந்து என்று தாத்பர்யம். நித்யரோடொ க்க - நித்ய ஸஞ்சிகளென்று ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்படுகிற ஆதிஸேஷன், கருடன், முதலியவர்களுக்கு ஸமமாக. முகப்பே - எதிரிலேயே, கூவி - அழைத்தருளி, தான் கண்ணுக்குத்தெரி

பே கூலிப்பணிகொள்ளப் பெற்றவர்கள் உத்தூர்கள். நித்யலாவ டி நாலாவத்தாலே நித்யகென்கயடிவாரான சொஷசொ ஷாஸநாடிகள் நித்யர்கள். ஹொமென்பது ஸநாலா வுமென்றபடி. இது ஜீவெஸுரர்களுக்கும் பொதுவாகை

யாமலிருந்து கொண்டு ஸாஸ்திர முகத்தாலே நியமிப்பதன்றிக் கே தானுகந்த கைங்கர்யங்களில் தன்னெதிரில் அழைத்தருளி, பணிகொள்ள - இவனுடைய கைங்கர்யத்தை அங்கீகரிக்கும்படி யாக, பெற்றவர்கள் - அனுக்ரஹத்தை யடைந்தவர்கள். நித்ய லாவடி நாலாவத்தாலே - எப்பொழுதும் பகவானை உள்ளபடி யே யனுபவிப்பதினாலே, நித்யகென்கயடி வாரான - அந்த அனுபவத்தின் பரீவாஹமாகக் கைங்கர்யம் செய்து கொண்டிருக் கிற சொஷ - ஆகிஸேஷன், சொஷாஸந - விஷ்வக்ஸேனர். இப்படி போக்தாக்களாகிய ஜீவாத்மாக்களை நிரூபித்து போக்யத் தை நிரூபிக்கிறார்—‘ஹொமென்பது’ என்றாரம்பித்து. ‘ஸநாலாவுமென்றபடி என்பதற்கு அனுபவிக்கத்தகுந்த வஸ்து என்றர்த்தம். ‘இது ஜீவெஸுரர்களுக்கும் பொதுவாகை யினாலே என்பதற்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமில்லாத ஜீவாத்மா ப்ராப்யமாகையினால் அதுவும் அனுபவிக்கக்கூடியது தான். பரமாத்ம ஸ்வரூபம் எல்லாப் பேர்க்யங்களையும் விட நிரதிஸ்ய போக்யமானது. ஆகையினால் போக்யம் என்பது ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, ஆகிய இருவர்களுக்கும் பொதுவானது என்றர்த்தம். ‘ஆகையினாலே’ என்பதற்கு வஸ்துக்களைப் பிரித்துக்காட்டுகிற இடத்தில் இப்படிப்பட்ட பொதுவான பதம் உபயோகிக்கக் கூடாதாகையினாலும், ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் கீழும் மேலும் சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும் அசேதனத்தை மாத் திரம் சொல்லவேண்டிய தவஸ்யமாகையினாலும் என்று தீர்த் பர்யம். இங்கு ‘ஹொமென்கிற பதத்திற்குக் கேவலம் போக்யம் என்று தாத்பர்யமாகையினால் போக்த்ருத்வ நியந்த்ரு த்வங்களில்லாமல் என்றர்த்தம் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியது. இவ்விடத்தில் இந்த ப்ரக்ருதிகால ஸூத்த ஸத்வங்களை அசித் தென்று பெரியோர்கள் வ்யவஹரிக்கிறார்களே? இதில் அசித்தென் னும் பதத்திற்கு ஜ்ஞானமில்லாத வஸ்து என்றர்த்தமானால் தர்ம பூதஜ்ஞானமும், குணங்களும் ஜ்ஞானமில்லாதவைகளாகையினால்

யாலே வசிவபூவரவடிங்களிற்சோன்ன லொதுஞ்சுவமும்
நியஞ்சுவமும் இல்லாத விஷயத்தை இங்கு லொது மென்
கிறது. இ த் தை சுவித்தேன்றது ஜீராநரஹிதமென்றபடி.
சுவெதநக்சு கெவறு மூணங்களுக்கும்யஜுலுதஜீராநத்
திற்கும் பொதுவாகிலும் இங்கு சூ வியாவெதநமென்று வசி
வடர்கள் நிரூவித்தவை சூ மூணமும் காமமும் மூக

- இந்த முன்றை மாத்திரம் அப்படி வ்யவஹரிப்பதற்கு ந்யாய
மில்லையே? இதைப்பற்றிய ஜ்ஞானமில்லாதது, அதாவது ஜ்ஞான
கோசரமில்லாதது என்னில் போக்யமென்று எப்படிச் சொல்லக்
கூடும்? என்கிற ஆகேஷபத்திற்குப் பரிஹாரமருளிச்செய்கிறார்—
'இத்தைசுவித்தேன்றது ஜீராநரஹித மென்படி' என்று. 'சுவிசு'
என்கிற பதத்திற்கு இவ்விடத்தில் ஜ்ஞானமில்லாதது என்றே
அர்த்தம், ஜ்ஞான கோசரமில்லாதது என்றர்த்தமல்ல. ஆகையினால்
போக்யமென்னத்தட்டில்லை என்று திருவுள்ளம். ஆகில் குணம்
முதலியவைகளையும் விட்டு இவற்றைமட்டும் அப்படி வ்யவஹரிக்
கக்காரணமென்ன என்னில்? அருளிச்செய்கிறார்—'சுவெதந
க்சு' என்றாரம்பித்து. இந்த வாக்யத்தின் தாத்பர்யமாவது—
பெரியோர்களினுடைய ப்ரயோகத்தினாலேயே பதங்களுக்குச்
சுக்தியைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய தவஸ்யம். அப்படியே
பங்கஜம் முதலிய பதங்களுக்குத் தாமரைப் புஷ்பத்தில் ப்ரயோ
கத்தை யனுஸரித்தே யோகருடி என்கிற தனித்தொருசுக்தி ஒப்
புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் இவ்விடத்தில் பெரி
யோர்களினுடைய ப்ரயோகம் ப்ரக்ருதி, மூத்த ஸத்வம், இவை
களைப்பற்றி அசித்தென்று வழங்கப்பட்டு வருவதினால் அசேதன்
மாகிய த்ரவ்யங்கள் என்று த்ரவ்யங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆகை
யினால் குணங்கள் அசேதனமா யிருந்தபோதிலும் அதில் ப்ர
யோகமிருக்க வேண்டியதவஸ்யமில்லை. தர்மபூத ஜ்ஞானம் அசே
தனமாக இருந்தபோதிலும் சித்தென்கிற பதத்தில் விஸேஷண
மாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால் அதைத் திரும்பச்சொல்லுவது
ப்ரயோஜன மற்றதாகையினால் சித்சிதீஸ்வரர்கள் என்கிற ப்ரயோ
கத்தில் அசித் என்னும் பதம் ப்ரக்ருதி காலமூத்த ஸத்வங்களை
யே சொல்லுகிறது என்று ப்ரயோக பலத்தினால் ஏற்படுகிறது--

ஸகவமும் என்கிற ஓவூவி ஸௌஷங்கள். சூ மூணமாவது வாரிசிதஸுவத்திற்கும் ஓஃவத்திற்கும் ஓஹத்திற்கும் விஸௌகாரணங்களான ஸகவரஜஸஃஸுக்களாகிற மூணங்களுக்காஸூயமான ஓவூம். இது கௌவரு பூகூகி

என்பது. பிறகு ப்ரக்ருதியை நிரூபித்தருளுகிறார்—‘ சூ மூணமாவது ’ என்றாரம்பித்து. ‘ வாரிசிதஸுவத்திற்கும் ’ என்பதற்கு ‘ ஸகவ ஸுவெ ஸஃஜபதி ’, ‘ ஸுவஸஃமெநவ்யூபதி ’ என்று ஸத்வகுணமும் ஸுகத்தில் ஸங்கத்தை உண்டாக்கி அதின் மூலமாகப் பந்தகமென்று கீதாசார்யன் அருளிச்செய்திருப்பதற்கு அபரிமித ஸுகமான மோக்ஷத்திலாசையை யுண்டாக்கக்கூடிய உத்க்ருஷ்ட ஸத்வம் ஸம்ஸார நிவ்ருத்திக்குக் காரணமாகையினாலே பந்தத்திற்குக்காரணமாகா தாகையினாலும், ‘ ஆகாரம் சுத்தமானால் ஸத்வம் ஸூத்தமாகும், ஸத்வம் ஸூத்தமானால் ஸ்திரமான த்யானம் உண்டாகும், அப்படிப்பட்ட த்யானமுண்டானால் ஸம்ஸார பந்தங்களின் விடுதல் உண்டாகும் ’ என்றார்த்தமுள்ள வாக்யம் ஸ்ருதியில் படிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும் ‘ ஸுவஸஃமெந வ்யூபதி ’ என்றருளிச்செய்ததும் ஸம்ஸாரிகமான அல்பஸுகத்தில் ஸங்கத்தை உண்டாக்கி அதின்மூலமாக பந்தமாகிறது ஸத்வகுணம் என்று தாத்பர்யமாகையினால் ஸத்வகுணம் பந்தத்திற்குக் காரணமாம்போது பரிமிதஸுகத்தில் ஸங்கத்தை உண்டாக்கி அதின் வழியாகவே ஆகவேண்டும் என்று தாத்பர்யம். ‘ ஓஃவத்திற்கும் ’ என்பதற்கு ரஜோகுணம் ‘ ரஜஃகூடிணிவாரத ’ என்று கௌலம் கர்மங்களைச் செய்வதிலேயே ஸங்கத்தை யுண்டாக்கி அதின் மூலமாக துக்கத்திற்குக் காரணம் என்று தாத்பர்யம். ‘ ஓஹ ’ மாவது அஜ்ஞானம். இத்தால் ஸரீரங்கள், அதற்குக்காரணங்களான ப்ரக்ருதி, முதலியது, ஒரே த்ரவ்யமும் அதின் பரிணாமங்களாயிருந்தபோதிலும் தனித்தனியான ப்ரகாசம், ப்ரவ்ருத்தி, மோஹம், முதலிய கார்யங்களை உண்டாக்குவதற்குக் காரணங்கள் ப்ரக்ருதியிலிருக்கும் ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்கள் என்று ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களை ஒப்புக்கொள்ளுவதற்கு யுக்தியும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. ‘ இது கௌவருபூகூகி யென்றும் ’ என்றாரம்பிக்கும் வாக்யத்தில்

யென்றும், புகுதி விசுதியென்றும், கெவறு விசுதி யென்றும், மூன்று வகையாய், இருப்பதினாலு தகவராவதுமா யிருக்கும். இவற்றில் ஸ்ரீலாவத்தாலும், வணிகரணாழிகளா லும், ஷேசகாமலெடித்தாலே யுண்டாம் விசுதிகளுக்கு

‘கெவறுபுகுதி’ யாவது தான் ஒன்றினாலும் உண்டாக்கப் படாமல் மற்றவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் தர்வயம். அப் படிப்பட்டது மூலப் ப்ருதி ஒன்று. ‘புகுதி விசுதி’ யாவது சில வஸ்துக்களுக்குக் காரணமாய்த் தனக்குக்காரணமா கிய தர்வயத்திலிருந்து உண்டானவைகள். அவைகள் மஹத், அஹங்காரம், ஐந்து தன் மாத்திரைகள், ஆக ஏழு. ‘கெவறு விசுதி’ யாவது தான் ஒன்றுக்கும் காரணமாயில்லாமல் தான் மற்ற சில காரணமாகிய தர்வயங்களிலிருந்து உண்டாகியவைகள். அவைகள் பஞ்சபூதங்கள் ஐந்து, இந்திரியங்கள் பதினென்று, ஆக பதினாறு. ஆக இந்த மூன்று வகையான ப்ருதி தத்வங்க ளும் சேர்ந்து இருபத்தி நான்கு தத்வங்களாயிற்று என்று தாத் பர்வம். ‘இவற்றில் ஸ்ரீலாவத்தினாலும்’ என்றாரம்பிக்கும் வாக் யத்திற்கு ப்ரளயதஸையில் ப்ருதி தனக்கு ஸமானமான மாறுதல்களை அடிக்கடி அடைகிறது, ‘நிக்ரஹததவிக்ரீயா’ என்று ப்ரமாணம் சொல்லியிருக்கிறபடியினால் அது ஸ்வபாவத்தி னாலேற்படும் விகாரங்கள். பிறகு மஹதஹங்காராதிகளான விகாரங்களும் ஸத்வாதிகுணங்களின் வைஷம்யத்தினாலுண்டா கிறபடியினால் ஸ்வபாவத்தினாலுண்டாகும் விகாரங்கள். பஞ்சீ கரணத்தினால் உண்டாகும் விகாரங்கள் கடம், படம், முதலியவை கள். ஆகையினால் அஸங்க்யேயங்கள் என்று ‘எல்லையில்லை’ என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது என்று தாத்பர்வம். ‘வணிகரண’ மாவது—ப்ருதிவீ முதலிய பஞ்ச பூதங்கள் ஒன்றுசேராமல் தனித்தனியாக இருந்தால் ஒருவஸ்துவையும் ஸ்ருஷ்டிக்க முடி யாது. மண், ஜலம், தேஜஸ்ஸு, முதலியவைகளைக் கலந்தாலல்ல வோ கடம் முதலிய வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிக்கமுடியும். அப்படி யில்லாமல் தனித்து நிற்கிறபடியினால் அவைகளை ஒன்றாகச்சேர்ப் பது தான் பஞ்சீகரணம். அதாவது ப்ருதிவீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், என்கிற பஞ்ச பூதங்களையும் ஒவ்வொன்றையும் பாதிபாதிபாகச் செய்துகொண்டு ஒரு பாதியைநிறுத்திக்கொண்டு

எல்லையிலே. கூராமாவது ஜலசுவவிஸுவங்களை யுடைத்தாய் வராவுஜாழிவ்யவெஷுகளுக்கு விசெஷகாரணமான ஐவ்யம். இது எப்போதும் அவ்வோவஸூக்களுடைய லுத லவிஷு வத-பாந வ்யவெஷுங்களுக்கும், தன்னவெஷுங்க

மற்றொருபாதிகளை ஒவ்வொன்றையும் நாலு பாகங்களாகச் செய்து ஒவ்வொரு பூதத்திலும் முன்தனியாகவைத்த பாதி பாகத்தையும் மற்ற நான்கு பூதங்களில் இப்படிப் பாதியில் நான்காக்கப்பட்ட பாகத்தில் ஒன்றையுமாகச் சேர்த்து கலந்து கொள்ளுவது. ஆக ஒவ்வொரு பூதங்களும் அந்தப் பூதத்தின் பாதியும் மற்ற பூதங்களின் அரைக்கால் பாகமாகச் சேர்த்த ஒருபாதியுமாக கலந்து இருக்கிறது. இதைக்கொண்டுமேல் ஸ்ருஷ்டியாதிகள் நடக்கின்றன. பிறகு காலத்தை நிரூபிக்கிறார்—‘கூராமாவது’ என்றாம் பித்து. ‘ஜலசுவவிஸுவங்களுயுடைத்தாய்’ என்கிற இடத்தில் ‘ஜலசுவ’மாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாக இல்லாமை. அதாவது தானே ப்ரகாசிக்கும் தன்மை இல்லாமை. ‘விஸுவ’மாவது எல்லா இடத்திலும் வ்யாபரித்திருக்கை. ‘வராவுஜாழிவ்யவெஷுகளுக்கு விசெஷகாரணமான’ என்பதற்கு ஒரே மாதிரியான ஸரீரங்களின் அவஸ்தைகளையுடைய ஒருவருஷம், ஆறு மாதம் வ்யத்யாஸமுள்ள பாலர்கள், வருத்தர்கள், இவர்களைப்பற்றிப் பாலன், வருத்தன், என்கிற வ்யவஹாரம் செய்யும் பொழுது காலமே அதற்குக்காரணமாகையினால் எல்லா இடத்திலும் அப்படிப்பட்ட வ்யவஸ்தைகளுக்குக் காலமேகாரணம் என்று தாத்பர்யம். ஸரீரத்தில் மிகவும் வ்யத்யாஸ முள்ள பால வருத்தர்களைப்பற்றி வ்யவஹாரம் செய்யும்பொழுது ஸரீரத்திலிருக்கிற ஆகாச பேதங்களே காரணம் என்கிற அந்யதாஸித்தி ஸங்கை பண்ணினபோதிலும் கீழ்ச்சொன்னது அந்யதாஸித்தம் என்று தாத்பர்யம். ‘லுதலவிஷு வத-பாநவ்யவெஷு ஸங்களுக்கு’ என்பதற்கு முன் இருந்தது, இனிவரப்போகிறது, இப்பொழுது இருக்கிறது, என்கிற வ்யவஹாரங்களுக்கு என்று தாத்பர்யம். ‘தன்சுவெஷுங்களுலே’ என்பதற்குக் காலமென்பது ஒரே வஸ்துவாய் அதற்குக் காலத்தினுள்ளவில்லாமல் இருந்தபோதிலும் லோகத்தில் ஸ்திரமாக நடக்கிற ஸூர்யோதயம், ஸூர்யாஸ்தமனம், முதலிய கார்யங்களினால் அதில் சில உட்

ளாலே நியாசுகமாயிருக்கும். இதற்கு ஸகவாஜிமுண்ணதூயமு மன்றிக்கே யிருக்க உவாயிவிசெஷங்களாலே ஸீதகாலம் உஷ்ணகாலம் என்னுமாப்போலே ஸாசவிகரஜஸ்தாஜஸாஜி காலு விவாழமுண்டாகிறது. ஸ்ரீ ஹிவஸம் முதலாக உஷ் ஷிவஸவயமுண்டாக யெங்குமிது கண்டுகொள்வது. ஸ்ரீ ஹிவ

பிரிவுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனவே அப்படிப்பட்ட தினம் யாமம், முகூர்த்தம், நாழிகை, விநாடி, முதலிய உட்பிரிவுகளினு லே என்றர்த்தம். 'நியாசுகமாயிருக்கும்' என்பதற்குக் காரண மாயிருக்கும் என்றர்த்தம். அதாவது கடம், படம், முதலிய வஸ்துக்களைப்பற்றி நேற்று இருந்தது, இனி உண்டாகப் போகிறது, இப்பொழுது இருக்கிறது, என்றிவை முதலிய வ்யவாஹாரங்களு க்குக்காலமே காரணம் என்று தாத்பர்யம். இந்தக்காலத்தில் ஸாத் விக ராஜஸ்தாமஸமானபிரிவுகள் சொல்லப்படுகின்றனவே? ஸாசவி கெஷு உகஸுஷு ராஹாதுயிகு. ஹரெஃ' என்றிவை முத லியதும் ப்ரும்மாவினுடைய தினங்களாகிற கல்பங்களுக்குச் சொல்லப்படுகின்றனவே? இதுவும்ஸத்வாதிகுணங்களுக்குஆம்ரய மாகவே தோன்றுகிறதே என்னில்? ஸமாதானம்ருளிச்செய்கி ரார்—'இதற்கு' என்றாரம்பித்து. காலத்தில் ஸத்வ ராஜஸ்தமோ குணங்கள் இல்லாமற்போனபோதிலும் வஸ்துக்களில் ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் வருத்தியடைவதற்குக் காரணமாக இருப்ப தினால் ஸாத்விககாலம் முதலிய பிரிவுகள் சொல்லப்படுகின்றன. அது எதைப்போல என்னில்? காலத்தில் உஷ்ணம், சீதம், இவை ஒன்றுமில்லாமலிருக்க உஷ்ணகாலம், ஸீதகாலம், என்றிவை முதலியது சொல்லுவது வஸ்துக்களில் உஷ்ணம் உண்டாவதையு ம் சீதளமுண்டாவதையும் காரணமாக உடையதாகையினால் அதைப்போல் இங்கும் என்று தாத்பர்யம். 'ஸ்ரீ ஹிவஸ, மாவது ப்ரும்மாவினுடைய தினம், அதாவது ஆபிரம் சதுர்யுகம் ஒருபகலும், அப்படியே ஆபிரம் சதுர்யுகம் ஒரு இரவும் சேர்ந்தது. உஷ்ண ஹிவஸ' மாவது ஸூர்யோதயம் முதல் மறுநாள் ஸூர்யோதயம் வரையில் அறுபது நாழிகை என்னப்பட்ட ஒரு பகலும் இரவும் சேர்ந்தகாலம். நடுவில் தேவதைகள், பித்ருக்கள், இவர்களுடைய தினங்களின் பிரிவும் கண்டுகொள்ளுவது 'இது கண்டுகொள்வது' என்பதற்குக் கீழ்க்கூறியபடி நிகழ்காலம், இறந்த

சுவத்தில் இப்படிப்பட்ட காலவிவரமன்றிக்கே வலுவடாவ ராஜி விலாபகராத்ருமேயாயிருக்கும். ஸௌகவஸுவமாவது ரஜ ஸௌகவஸுக்களன்றிக்கே ஸௌகவஸுவ விருஷண ஸுவத் துக்காஸு யமான ஸுவம். இது ஸுவாரிகாஸுன ஸ்ரிய:

காலம், எதிர்காலம், ஸத்வரஜஸ்தமோ காலம், என்பவை முதலிய வைனைக் கண்டுகொள்ளுவது என்று தாத்பர்யம். 'ஸௌகவஸுவத் தில்' என்றாரம்பிக்கும்வாக்யத்திற்குஸுத்தஸத்வமானநித்யவிபூதி யில் ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களில்லாமையினால் ஸாத்விகாதி பிரிவு கள் இல்லாமற் போனபோதிலும் முன், பின், என்கிற பிரிவுகள் உண்டு. ஸௌர்யோதயாஸ்தமயம் முதலியதில்லாமையினால்தினம், பகலும், முதலிய வ்யத்யாஸங்களுமில்லை. ஆகையினால் முன் பின் என்கிற வ்யத்யாஸம் மர்த்திரமே உள்ளது என்று தாத்பர்யம். ஸுத்தஸத்வம் என்பதற்கு ப்ரக்ருதியில் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்க ளோடே கீலந்து நிற்கிற ஸத்வமே அந்த த்ரவ்யத்தில் இவைக ளுடன் ஸம்பந்தப்படாமலிருக்கிறது என்கிற ஸந்தேஹம் உண் டாகும். அதைவிலக்குவதற்காக ஸுத்தஸத்வத்தை நிரூபிக்கி றார்—'ஸௌகவஸுவமாவது' என்றாரம்பித்து. 'ரஜஸௌகவ ஸுக்களன்றிக்கே' என்கிற மர்த்திரத்தினாலே கீழ்க்கூறிய ஸந்தே ஹம் நிவ்ருத்திக்கவில்லை யாகையினால் 'ஸௌகவஸுவவிரு ஷண ஸுவத்திற்கு' என்றருளிச்செய்யப்பட்டது. 'ஸௌகவ ஸுவ'மாவது ப்ரக்ருதியிலிருக்கும் ஸத்வம். இது பரிமித ஸுகத்திற்கும், ஜ்ஞானத்தின் அல்பமான பரவுதலுக்கும் கார ணம். இதைவிட 'விருஷண ஸுவ'மாகிற அப்ராக்ருத ஸுத் தஸத்வமோ ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வாபாவிகமான ஸர்வ வஸ்துக்களில் பரவுதற்கும், அபரிமிதமான ஸுகத்திற்கும் காரணம். ஆகையி னால் ப்ரக்ருதியிலிருக்கும் ஸத்வத்தைக்காட்டிலும் வேறு பட்ட ஸத்வத்திற்கு ஆதாரமாகிய த்ரவ்யம் ஸுத்த ஸத்வம் என்றேற் பட்டது. 'விருஷண ஸுவம்' என்றிவ்வளவு மர்த்திரம் சொல்லில் விஜாதீய ஸத்வம்போல் விஜாதீய ரஜஸ்தமஸ்ஸுக் களும் இருக்கலாமோ என்கிற ஸந்தேஹமுண்டாகுமாகையினால் அதை விலக்குவதற்காக 'ரஜஸௌகவஸுக்களன்றிக்கே' என்றரு ளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 'ஸுவாரிகாஸுன' என்பதற்கு, மஹிஷி, பரிஜனம், முதலியவைகளோடு கூடினவனான என்றர்த்

வதிக்கு ஹோமஹோமொவகாரணஹோமஸூரநரூப
மாய்க் கொண்டு சூரனாஸுயமாய் ஹிரண்ய மஹாபி
ஸூரநங்களெல்லாம் நரகமாய்த் தோற்றம்படியான சூரமுகூ
லு பூசஷ-ஃத்தாலே வரஜவடிஸஸுவாஹுமாயிருக்கும். இப்
படி முன்று வகையான வெதநாவெதநங்களுடைய ஸூரூ
வஸூதி பூவரூதிகள் முன்றும் தானிட்டவழக்காம்படி நிற்கிற

தம். 'ஹோம' மாவது புஷ்பம், சந்தனம், முதலியவைகள்.
'ஹோமொவகாரண' மாவது அவைகளுக்கு உதவியாயிருக்
கும் வஸ்துக்கள். 'ஹோமஸூரநங்க'ளாவது மண்டபம், கோ
புரம், வாபீ, முதலியவைகள். 'சூரனாஸுயமாய்' என்பதற்கு
அளவில்லாத ஸ்தானத்தையுடையதாய் என்றர்த்தம். அதுவும்
ப்ரக்ருதி இருக்கும் இடம் தவிர மற்றைய இடங்களில் என்று
தாத்பர்யம். 'ஹிரண்ய மஹாபி ஸூரநங்களெல்லாம்' என்
றது ப்ரூம்மலோகம் முதலிய எல்லாலோகங்களையும். 'நரக
மாய்த்தோற்றம்படியான' என்பதற்கு நரகம்போலே ஹேயமாய்த்
தோற்றம்படியான என்றர்த்தம். 'வஸுதெ வெ நிரயாஸூராத
ஸூரமஸூ வரூதமஃ' என்றிவை முதலியவைகளிங்கு விவக்ஷி
தம். 'சூரமுகூலு பூசஷ-ஃத்தாலே' என்பதற்கு அதிக
ஆரந்தமயமா யிருப்பதினாலே என்றர்த்தம். 'வரஜவடி ஸஸு
வாஹுமாய்' என்பதற்கு ஸ்ருதி முதலியவைகளில் பரமபதம்
என்று வ்யவஹரிக்கப்பட்டதாய் என்று தாத்பர்யம். 'வடி'
என்பதற்கு அடையப்படுகிற இடம் என்றர்த்தம். அதில்வரஜ-
இதைவிட மேற்பட்டதில்லாதது. தன்னைவிட மேற்பட்டதில்
லாத அடையப்படுகிற இடத்திற்குப் பரமபதம் என்று பெயர்
என்று தாத்பர்யம். 'இப்படி முன்றுவகையான வெதநாவெத
நங்களுடைய' என்பதற்கு பத்தர், முக்தர், நித்யர், என்கிற
முன்றுவித சேதநர்களுடையவும், ப்ரக்ருதி, காலம், ஸூத்தஸத்
வம், என்கிற முன்றுவித அசேதநங்களுடையவும் என்றர்த்தம்.
'ஸூரூபவஸூதி பூவரூதிகள்' இவைகள் முன்றும் 'மேலே
ஸ்ரீமத் தத்வஸந்தேஸம் என்கிற ரஹஸ்யத்தில் பாக்க நிரூபிக்கப்
பட்டிருக்கின்றன. அங்கே கண்டுகொள்ளுவது. 'தானிட்ட வழக்
காம்படி' என்பதற்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கும் ஸங்கல்

ஸ்ரீ யஃவதியை வெளிதாவென்கிறது. இவன் மூன்று வஸ
வஸ நியஜத்தாலே ஸவபுஸரீரியாய், மூன்று வஸாவாஸ
விஸெஷங்களாலே ஸவபுகாயபுங்களுக்கும் ஸவபுகாரண

பத்திற்கும் வஸப்பட்டு நடக்கும்படி என்றர்த்தம். 'மூன்றுவஸ
வஸ நியஜத்தாலே' என்பதற்கு ஆதேயத்வம், விதேயத்வம்,
ஸேஷத்வம், ஆகிய மூன்றுவித ஸம்பந்தத்தாலே என்றர்த்தம்.
அதாவது இந்த மூன்றுவித ஸம்பந்தங்கள் எல்லாத்தசையிலும்
இருக்கின்றன என்று 'நியஜத்தாலே' என்பதின் அர்த்தம். அதா
வது கீழ்ச்சொல்லிய சேதனா சேதன வஸ்துக்களெல்லாம் எந்த
ஸமயத்திலும், எந்தத் தசையிலும், பகவானால் தரிக்கப்பட்டும்,
அவனால் நியமிக்கப்பட்டும், அவனுக்குச் ஸேஷபூதமாகவே இருக்
கின்றன வாகையினால் அவனுக்குச் ஸரீரம், அவன் ஸரீரி, அதா
வது ஆத்மா என்று தாத்தபர்யம். 'ஸவபுஸரீரியாய்' என்பதற்
குக்கீழ்க்கூறிய ஸ்கல வஸ்துக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் என்
றர்த்தம். 'மூன்று வஸாவாஸ விஸெஷங்க'ளாவன சேதனா
சேதன வஸ்துக்களுக்கு அந்தர்யாமிபா யிருப்பதும், பஹுவாகக்
கடவேன் என்று ஸங்கல்பிப்பதும், இந்த வஸ்துக்களை அப்படித்
தானே மாற்றுவதும். 'ஸவபுகாரணமாய்' என்பதற்கு உபா
தானகாரணம், நிமித்தகாரணம், ஸஹகாரி காரணம் என்கிற
மூன்றுவிதமான காரணங்களாய் என்றர்த்தம். இந்த ஸ்ரீ விஸிஷ்
டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் ஸஹகாரி காரணத்தையும் நிமித்த
காரணத்திலேயே சேர்த்து காரணங்கள் உபாதானம், நிமித்தம்,
என இரண்டு வகை என்றும் சொல்லுவதுண்டு. இந்த வாக்யத்
தின் தாத்தபர்யமாவது—ஸூக்ஷ்மசேதனா, சேதன வஸ்துக்களை
யுடைய ப்ரும்மம் காரணம். ஸ்தூல சேதனா சேதன வஸ்துக்களை
யுடைய ப்ரும்மம் கார்யம். ஆகையினால் காரணதசையிலிருந்த
ப்ரும்மம் கார்யதசையை அடைகிறது, அதாவது ஸூக்ஷ்ம
வஸ்துக்களைச் ஸரீரமாகவுடைய ப்ரும்மம் ஸ்தூல வஸ்துக்களைச்
ஸரீரமாகவுடைய ப்ரும்மமாக மாறுகிறது. ஆகையினால்
இரண்டுவித அவஸ்தைகளை ப்ரும்மம் தானே அடைகிறபடி
யினால் அதுவே உபாதான காரணம். பஹுவாக நான் ஆகவே
ண்டும் என்று தானே ஸங்கல்பிக்கிறபடியினால் நிமித்தகாரண
மாகிய கர்த்தாவும் ப்ரும்மமே. அப்படிச் செய்வதற்கு ஒத்தா

சைக் கருவிகளான ஸஹகாரி காரணங்கள் ஒன்றையும் எதிர்பா
ராமல் தானே செய்கிறபடியினால் ஸஹகாரிகாரணமும் ப்ரும்ம
மே—என்பது இவ்விடத்தில் பரிசுத்த ப்ரும்ம ஸ்வரூபத்திற்கும்
உபாதான காரணத்வமுண்டு என்பது தஸோபநிஷத் பாஷ்யம்
ஸவாமியினுடைய பக்ஷம். 'மூன்று கூறுத்திலும்' என்பதற்கு பூத
பவிஷ்யத்வர்த்தமான காலத்திலும் என்றர்த்தம். 'ஊகரூப
ஹாரூபரூபங்களை யுடையவனும்' என்கிற இடத்தில் 'ரூப
மாவது பரவாஸு தேவ திவ்யமங்கள விக்ரஹம். 'ஊகரூப'
மாயிருக்கையாவது வ்ருத்தி, குறைவு, முதலியவைகளில்லாமல்
ஒரேமாதிரியாய் இருக்கை. ஸஹகாரூபரூபாய' என்றிவை
முதலியவை இங்கு விவக்ஷிதங்கள். அன்றிக்கே 'ஊகரூப'
என்பதற்கு ஒரேவிதமான ஸ்வபாவத்தையுடைய என்றர்த்தம்
தொள்ளில் ஸ்வரூபம் ஜ்ஞானநந்த ரூபமாகையினாலும், அவனு
டைய ரூபங்களெல்லாம் ஸூத்த ஸத்வங்களாகையினாலும், ஸ்வ
ரூபம், ரூபங்கள், இவைகள் ஒரேவித ஸ்வபாவத்தை யுடையவை
கள் என்றும் அர்த்தமாகவுமாம். 'மூன்று ஹாரூபத்திலே' என்பத
ற்கு ஸ்ரீவைகுண்டம், க்ஷீராப்தி, ஸௌர்யமண்டலமாகிற மூன்று
இடங்களிலே என்றர்த்தம். 'மூன்றுவகையான ஸ்வரூபதார'
மாவது ஸ்வயம் வ்யக்தம், ஸைத்தம், மானுஷம், என்று மூன்று
விதமாயிருப்பது. ஸ்வயம் வ்யக்தமாவது பகவான் தானே உகந்து
ஸாந்தித்யம் செய்யும் ஸ்ரீரங்கம் முதலியவை. இதைச் சிலர் திவ்
யம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸைத்தமாவது ருஷிகள், தேவ
தைகள், முதலியவர்கள் தபஸ்ஸுசெய்து அதற்குப் பலமாகப்
பகவானை ஸாக்ஷாத்கரித்து அவர்கள் ப்ரார்த்திக்க அதற்கு இசை
ந்து அர்ச்சாவதாரரூபங்கொண்டு எழுந்தருளி இருக்குமிடம்.
இதை ஆர்ஷம் என்று சொல்லுகிறார்கள். மானுஷமாவது மனுஷ்
யர்களினால் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு ஆரதிக்கப்படும் இடங்
கள். அன்றிக்கே 'ஹாரூபம் ஹாரூபம் விஷ்ணு' இத்யாதி
களிற்படியே முக, நயந, பாதாதிகளோடே ஏறியருளப் பண்ணுகிற
திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களில் ஆஸ்ரிதர்களுடைய ப்ரார்த்தனையி

மூன்று யுமத்திலே விசேஷித்து பூகாஸிக்குமவனாய், மூன்று
முணயுமத்தாலும் த்ரி யுமனாய், மூன்று வுலஹங்களா

னால் ஸாந்தித்யம் செய்திருக்கும் ரூபம் ஒருவகை. ஸாளக்ராமசிலை,
த்வாரகாசிலை, முதலியவைகளில் ஸாஸ்திரப்படி ஸாந்தித்யத்தை
யடைந்திருக்கும் ரூபம் ஒருவகை. சித்திரம் முதலியவைகளில்
ஏறிய யருளப்பண்ணி பக்தர்களினுடைய ப்ரார்த்தனையின்பேரில்
ஸாந்தித்யம் பண்ணியிருக்கும் ரூபம் ஒருவகை. ஆக மூன்று ரூபம்
என்றர்த்தமாகவுமாம் ஸ்வயம் வ்யக்தாதி பிரிவுகள் திவ்ய
தேஹத்தைப்பற்றினதாகையினாலும், இங்கு மூன்றுவித அர்ச்சா
ரூபங்களை யுடையவன் என்றருளிச் செய்திருக்கிறபடியினாலும்
இந்த இரண்டாவது பிரிவு நிரூபிக்கப்பட்டது. 'மூன்று யுமத்தி
லே' என்பதற்கு க்ருதயுகம், த்ரேதாயுகம், த்வாபரயுகம் என்கிற
மூன்று யுகத்திலே என்று தாத்பர்யம். 'கருள ஜமஸ்வகிம்
விஷ்ணு ஸ்வபூஸ்ய ஸ்ராவீஸ்ராம் । நாவபூயிஷ்யணி நெடுஞ்ஞய
வாஷணொவஹதாஜநாஃ ॥' என்று ப்ரமாணமிருப்பதினால்
கலியுகத்தில் ஆராதகர்கள் குறைவினால் அவ்வளவு விசேஷ
மான விபவம் இல்லை என்று தாத்பர்யம். 'மூன்று முணயும
த்தாலும்' என்பதற்கு இரண்டு இரண்டு குணங்களாகச் சேர்
ந்த மூன்று கும்பல்களான குணங்களினாலும் என்றர்த்தம். அதா
வது ஜ்ஞான பலங்கள், ஸ்வரவ்ய வீர்யங்கள், ஸக்தி தேஜஸ்ஸு,
என்கிற மூன்று இரட்டை குணங்களை யுடையவன் என்று தாத்
பர்யம். இவை ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த வ்யூஹாவதாரங்
களில் உபாஸகர்களை அனுக்ரஹம் செய்வதற்காகப் பகவான்
ப்ரகாசம் செய்கிற குணங்கள். குணங்களை முறையே இவர்களிட
த்தில் அந்நயித்துக்கொள்ளுவது. 'த்ரி யுமனாய்' என்பதற்கு
ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனாய் என்றர்த்தம். 'மூன்று வுலஹங்க
ளாலே' என்பதற்கு ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தரென்கிற
மூன்று வ்யூஹங்களாலே என்றர்த்தம். வ்யூஹங்கள் நாலாயிருக்க
மூன்றென்றருளிச்செய்திருப்பது பரவாஸுதேவனுக்கும் வ்யூஹ
வாஸுதேவனுக்கும் உபாஸிக்கவேண்டிய குணத்தில் வ்யத்யாஸ
மில்லை யாகையினால் அந்த இருவரையும் ஒன்றாகப்பாவித்து என்
கிற ஸமாதானத்தை இவர்தாமே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில்

லே மூவிரண்டு பூகாரங்களைப் பண்ணுமவனாய், மூன்று
பூரணங்களுக்கும் மூலமாய், மூன்று பூரணங்க
ளாலும் பூதிஷெயலில்லாதவனாய், மூன்று மாத்திரையான
ஒற்றை யெழுத்துக்கு உபநாயகமாய், மூன்று ரஹஸ்யங்களில்
பரிசேஷ்யாலே விசேஷித்தறியப்படும். வரஹத்திற்கு உப
நிஷத்தக்களிற் சோன்ன கெசுவியும் லொகூரகவிசரி

தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் நிரூபித்திருக்கிறார். 'மூவிரண்டுபூகாரங்
களைப்பண்ணுமவனாய்' என்பதற்கு ஒவ்வொரு வ்யூஹாவதாரத்தி
லும் இரண்டு கார்யங்களாக முறையே ஸாஸ்திர ப்ரதானம்,
லோகஸம்ஹாரம், லோகஸ்ருஷ்டி, தர்ம ப்ரவர்த்தனம், லோக
ரக்ஷணம், தத்வஜ்ஞான ப்ரதானமாகிற ஆறு கார்யங்களைச்
செய்கிறான் என்று தாத்பர்யம். 'மூன்றுபூரணங்க
ளுக்கும்' என்பதற்கு ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம், மோக்ஷமாகிற மூன்று
புருஷார்த்தங்களுக்கும் என்றர்த்தம். 'மூன்று பூரணங்க
ளாலும்' என்பதற்கு ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், ஸப்தம், என்கிற
மூன்று ப்ரமாணங்களினாலும் என்றர்த்தம். 'பூதிஷெயலில்
லாதவனாய்' என்பதற்குப் பகவான் இல்லை என்று தெரிந்து
கொள்ளப்படாதவனாய் என்று தாத்பர்யம். 'மூன்றுமாத்திரையான
ஒற்றையெழுத்துக்கு' என்பதற்கு மூன்று மாத்திரை அளவு ஸ்வர
முள்ள ஒற்றை யெழுத்தான ப்ரணவத்திற்கு என்று தாத்பர்யம்.
'மூன்றுரஹஸ்யங்கள்' என்றது திருமந்திரம் த்வயம்சரமஸ்ரீலோ
கம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களை. 'பரிசேஷ்யாலே' என்பதற்கு
அர்த்தத்தை எப்பொழுதும் அப்யாஸம் பண்ணுவதினாலே என்
றர்த்தம். அந்தப் ப்ரமாத்மாவை மூன்றுவிதமாக உபாஸிக்கவேண்
டும் என்று உபநிஷத்துக்களில் சொல்லியிருக்கிறபடியினால் ப்ரும்
மமே மூன்றுவிதமாக ஏற்படவில்லையோ என்னில்? அதற்கு ஸமா
தானமாக ஒரு ப்ரும்மத்தை யே அவரவர்கள் இஷ்டப்படி சில
விசேஷணங்களோ டனுஸந்திப்பதினால் மூன்றுவிதமான உபாஸ
னம் சொல்லப்பட்டதேயன்றி ப்ரும்மம் மூன்றென்னப்படவில்லை.
இவ்வித உபாஸனத்தோடுகூடின ப்ரும்மம் ஒன்றே என்றேற்
படுகிறது என்றருளிச்செய்கிறார்— 'வரஹத்திற்கு' என்
ருரம்பித்து. 'உபநிஷத்துக்களிற் சோன்ன கெசுவியும்'
ஆவது ப்ரும்மம் 'ஸத்யமாயும், ஜ்ஞானமாயும், அநந்தமாயும்

ஷ்டா உவத்தாலும் ஹோக்ஷவிஸிஷ்டா உவத்தாலும் ஷ்ர
 ஸக்ஷவிஸிஷ்டா உவத்தாலும் உவவஹம். தன்னையும் ஷ்ர
 ஸிதாவையும் பிரியவறிந்து பற்றினவனுக்கு அவன் ஷ்ரஸாடித்
 தாலே ஜோக்ஷமென்று இங்கே ஒதுகிறது. இப்படியே வண

மிருக்கிறது' என்றார்த்தமுள்ள ஸ்ருதிவாக்யத்தில் சேதனசேதன
 வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையதாக நிரூ
 பிக்கப்பட்டது. மற்றொரு இடத்தில் அந்த ஸ்ருதம்மமே சேதன
 சேதன வஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டித்து அதற்குள் தானே ப்ரவேஸித்
 துத்தானே சேதனமாயும் அசேதனமாயுமாயிற்று என்று ஸ்ருதம்
 மமே சேதன சேதனங்களாய்ப் பிரிந்திருப்பதாக நிரூபிக்கப்பட்
 டது. ஆக இப்படி ஸத்யாதி ஸ்வரூபத்தோடு கூடியதாயும்,
 சேதனமாயும், அசேதனமாயும், முன்று விதமாக உபாஸிக்க
 வேண்டியது—என்பது. 'ஹோக்ஷவிஸிஷ்டா உவத்தாலும்'
 என்றாரம்பிக்கும் வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யமாவது—எல்லாவிலே
 ஷங்களைாகூடின் ஸ்ருதம்மத்தையே ஸுலபமாய் உபாஸிப்பதற்
 காக ஸாஸ்திரம் இப்படி பரிசுத்தஸ்வரூபம், சேதனம், அசேதனம்,
 ஆக முன்றுவிதமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அந்தந்த வஸ்துக்களு
 க்கு அந்தர்யாமியாக உபாஸிக்கவேண்டுமென்றருளிச் செய்திருப்
 பதினால்வஸ்துவெவ்வேறானதல்ல. எல்லாவற்றிலும் ஏகரூபமானது
 என்பதேற்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். இங்கு ஸ்ருதிவாக்யத்
 தில் போக்தாவையும், போக்யத்தையும், ஈஸ்வரனையும் அறிந்து
 என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையினால் இவைகள் அபேதம்
 என்றறிந்து கொண்டென்றும் அர்த்தம் சொல்லலாமே என்கிற
 ஸங்கை உண்டாகாமைக்காக இதே ப்ரகரணத்திலிருக்கும் மற்ற
 றொரு ஸ்ருதிவாக்யத்தைக்கொண்டு இரண்டும் ஒரே இடத்
 தில் இருக்கிறபடியினால் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்
 டம் என்பதேற்படுகிறது. அந்த ஸ்ருதியில் தனித்தனியே
 அறிந்தென்று சொல்லியிருக்கிறபடியினால் இங்கும் அப்படியே
 தனித்தனியே அறிந்து என்றார்த்தம் சொல்லவேண்டும் என்று
 ஸமர்த்தித்தருளுகிறார்—'தன்னையும் ஷ்ரஸிதாவையும்' என்
 றாரம்பித்து. இந்த ரஹஸ்யத்தில் நிரூபித்திருக்கிற தத்வவிவே
 கம் க்ருதக்ருத்யனுக்கும், க்ருத்யஸேஷமுடையவனுக்கும், எப்
 பொழுதும் அனுஸந்தேயமென்று இதனுடைய ப்ரயோஜனத்
 தை ப்ரதிபாதித்து நிகமனம் செய்தருளுகிறார்—'இப்படியே

புராணாபாஸிகளிற் படியே வராவரதசுவவிவெகம் பிறந்
தால் 1 'யெய்யொநாராயணஸூதா' என்றும், 2 'ஸூத-புஷ்யஸூ
ததம் விஷ்ணு' என்றும், 3 'துஞ்சம்போதும் விடாதேதோடர்'

என்றாரம்பித்து. 'இப்படியே' என்பதற்கு போக்தா, போக்யம், ப்ரேரிதா, இவைகளுக்குத் தனித்தனியான அஸாதாரண ஸ்வ வாவங்களுடன் இந்த ரஹஸ்யத்திலே கீழ் நிரூபித்திருக்கிறபடியே என்று தாத்தப்ரியம். 'வம்ஸபுராணாபாஸிகளிற்படியே' என்பதற்கு ஸ்ரீ பகவத்கீதை, பதினேந்தாவது அத்யாயத்தில் ஜீவாத் மாக்களைவிட வேறுபட்டவனாகையினால் புருஷோத்தமன் என்னப் படுகிறேன் என்று நிரூபித்திருக்கிறபடியே என்றார்த்தம். 'வராவரதசுவவிவெகம்' என்பதற்கு வராதசுவம் பரமாத்மா, சுவராதசுவம் ஜீவாத்மாவும், அசேதனமும், இவைகளைப் பற்றிய, விவெகம் - தனித்தனி என்கிற ஜ்ஞானம் என்றார்த்தம். ஸ்ரிய:பதியான பகவானுடைய த்யானம் எல்லா அதிகாரிகளும் எப்பொழுதும் செய்யவேண்டியது என்கிற விஷயத்தில் ப்ரமாணங்களை உதாஹரித்தருளுகிறார்—'யெய்யொ' என்றாரம்பித்து. நாராயண:ஸ்ரிய:பதியான பகவான், ஸூதா - எப்பொழுதும், யெய்ய:த்யானிக்கத்தக்கவன். விஷ்ணு:விஷ்ணு, ஸூததம் - எப்பொழுதும், ஸூத-புஷ்ய:ஸ்மரிக்கத்தக்கவன். துஞ்சம்போதும் - மரணமடையும்தொழுதும், அதாவது நான் மரணமடைகிற காலத்திலும், காஷ்ட பாஷாண ஸந்நிபனாய் நஷ்ட ஸம்ருதிராயிருக்கும் காலத்திலும், 'நேஞ்சமே' என்று கீழ் ஸம்போதனம், (ஸ்ரிய:பதியை) விடாதே - விடாமல், தோடர் - பின் துடர்ந்து செல், நீ அவனையே த்யானம் செய்துகொண்டிரு என்றார்த்தம். இதில் முதல் இரண்டு ப்ரமாணங்களும் க்ருத்ய ஸேஷமுடையவர்களின் வார்த்தை. கடைசி ப்ரமாணம் க்ருதக் ருத்யருடைய வார்த்தை. ஆக இவ்விருவகுப்பினரும் எப்பொழுதும் பகவானை த்யானித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றேற்பட்டது. க்ருத்யஸேஷமுடையவனுக்கு இப்படி அனுஸந்தானம் செய்வதின் ப்ரயோஜனத்தை நிரூபிக்கிறார்—'ஸ்ரூதநு

1 ந்ருவிம்ஹபுராணம்-18-34.

2 பாரதம்.

3 திருவாய்மொழி-1-10-14.

என்றுஞ் சோல்லுகிற ஸுஷா நுஸாநா நம் கூதஞ்சுஷமுடையவனுக்கு உவாயொவகார வியியாலே வந்த ஹொம்.

சுஷமுடையவனுக்கு என்றார்பித்து. 'கூதஞ்சுஷமுடையவ'னாவது பக்தியோகம் செய்துகொண்டு ப்ராரப்தகர்மாவஸானத்தை யடையாமல் அதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அந்திம்ஸ்மரணம் முதலியதை ஸ்வப்ரயத்தினத்தினாலே ஸம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டியவனாய் நிற்கும் பக்தியோக நிஷ்டன். 'உவாயொவகாரவியி'யாவது பக்தியோகமாகிற உபாயத்திற்கு உபகாரமாக விதித்திருப்பது. அதாவது பக்தியோக நிஷ்டன் பகவதனுஸந்தானம் செய்துகொண்டிருந்தானேயாகில் பக்தியோகமாகிற அவன் அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கும் உபாயம் சீக்கிரத்தில் நிஷ்பன்னமாகி ப்ராரப்தகர்மாவஸானமும் சீக்கிரத்தில் பிறந்து க்ரமப்படி அந்திம்ஸ்ம்ருதி ஸரியாக உண்டாவது முதலிய கார்யங்களுக்கு உதவிசெய்யும் இந்தப்பகவதனுஸந்தானம் என்றார்த்தம். இப்படிப்பட்ட தான் செய்யும் உபாயத்திற்குபகாரம் செய்வதற்காக 'யெயொ நாராயணஸுஷா' என்றிவை முதலியது விதிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அந்த விதிவாக்யத்திற்குள்ளடங்கி இவன் செய்யவேண்டியது. ஆனால் அது பகவதனுஸந்தான மாகையினால் ஸ்வயம் போக்யமாய் ப்ரியமாக இருக்கும். ஆகையினால் அதுவும் ஒரு போகம் என்று 'உவாயொவகாரவியியாலே வந்த ஹொம்' என்பதின் தாத்பர்யம். ப்ரபன்னனுக்கு உபாய பூர்த்தி, அந்திம்ஸ்ம்ருதி, முதலியவைகள் ஸ்வயத்நஸாத்யமல்லவாகையினால் அவனுக்கு இந்த அனுஸந்தானத்தினால் உண்டாகும் ப்ரயோஜனத்தையருளிச் செய்கிறார்—'கூதகூதஞ்சுஷனுக்கும்' என்றார்பித்து. 'கூதகூதஞ்சுஷன்' ஆவது தனக்குக் கர்த்தவ்யமாக 'ஸாணம் வுஜ' என்று விதிக்கப்பட்ட ப்ரபத்தியைச் செய்து 'போஸுஷ' என்கிற ம்ரியபதியின் அனுக்ரஹத்தைப்பெற்று நிர்ப்ப்ரானுயிருக்கிறவன். இவனுக்கு 'உபாயம் க்ஷணகால கர்த்தவ்யமாய், ஸக்ருத்தாய் செய்து' முடிந்துவிட்ட படியினால் அதற்கு உதவியாக வேண்டியதில்லை. அப்படிச் செய்தால் 'அயனத்திரம்போல் வெள்கி நிற்கும்' என்கிறபடியே ப்ரும்மாஸ்திரந்யாயமாக விலகிவிடும். ஆகையினால் அப்படிப்பட்ட ப்ரயோஜனத்திற்காகச் செய்யவேண்

கூதகூதனுக்கும் கெடுக்கெடுபாவகாரவியியாலே வந்த ஹொமம். ஹொமனாய் நிதஸ்ரீயான ஸௌஷிஷாஸிக டிரிசுனாநாற்போலே ஹொமமும் நிஷாஸாஸிகமாம்.

டியதில்லையானாலும் பகவானுடைய கைங்கர்யம் இவனுக்குப் புருஷார்த்தமாகையினால் அந்தக் கைங்கர்யம் பகவதனுபவத்தினாலுண்டான ப்ரீதி ப்ரீவாஹமாய்க்கொண்டு நடக்கவேண்டுமாகையினால் கைங்கர்யத்திற்கு உபகாரம் செய்வதற்காக ஏற்பட்ட 'துஞ்சம்போதம்', 'யெய்யொநாராயணஸூதா' என்கிற விதிவாக்யங்களாலே இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமாக ஏற்பட்டது. இது ஸ்வயம் ப்ரியமாகையினால் போகம் என்பது 'கெடுக்கெடுபாவகாரவியியாலே வந்த ஹொமம்' என்பதின் தாத்பர்யம். அதாவது ப்ரபன்னனுக்குப் பகவதனுஸந்தானம் தானும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய், ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான கைங்கர்ய விஸேஷங்களுக்கு 'இங்கே திரிந்தேர்க் கிழக்குற்றென்' என்கிறபடியே வர்த்தகமாயிருப்பதினால் அவர்யம் கர்த்தவ்யம் என்று தாத்பர்யம். ஆகையினால் பக்தர்கள், ப்ரபன்னர்கள், ஆகிய இரண்டு வித அதிகாரிகளும் இந்த ரஹஸ்யத்தில் சொல்லிய பராவரதத்வ விவேகம் பெற்று பரதத்வமாகிய பகவதனுஸந்தானம் செய்யவேண்டிய தவர்யம் என்று திருவுள்ளம். ஆகிலும் பரமபதத்தில் உண்டாகிற பகவதனுபவமே உத்தமமானது, அதுவே புருஷார்த்தம், இங்குண்டாகும் பகவதனுபவங்கள் அப்படி உத்தமமானவைகளன்றே. அது புருஷார்த்தமாகும்படி எங்ஙனே என்னில்? அதற்கு ஸமாதான மருளிச்செய்கிறார்—'ஹொமனாய்' என்றும் பித்து த்யானம் ப்ரியமாக இருப்பது த்யானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கும் வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தினாலேற்பட்டதாகையினால் இங்கும் த்யானம் செய்யப்படுகிற வஸ்து ப்ரிய:பதியாய், ஸர்வகுணங்களினாலும் நிரதிஸப்போக்யனாய், நமக்கு வகுத்த ஸ்வாமியாய் இருப்பதினாலே அப்படிப்பட்ட வஸ்துவைப்பற்றிய அனுபவமாகிற 'ஹொமமும் நிஷாஸாஸிகமாம்' என்னக்குறையில்லை என்று தாத்பர்யம். 'ஸூதாஸிகடிரிசுன்' என்பதற்கு ஸமமானவனும், மேற்பட்டவனும் இல்லாதவன் என்றர்த்தம்.

கட்டளை கவித்துறை.

அலையற்ற வாரமுதக் கட லக்கடவுண்ட முகில்
- விலையற்ற நன்மணிவேற்பு வெயினிலவோங்கு பகல்
தூலையோத்தன வென்பர் தூய்மறைகுநீர் துழாய் முடியார்க்
கிலையோத்தன வவன் பாதம் பணிந்தவர்க் கேண்ணுதற்கே.6

இப்படிப் போக்யனான ஸ்ரீய:பதி அஸத்ருஸன். ஆகையினால் அவனை யனுபவிக்கிறதாகிய போகமும் இங்குமங்கும் துல்யமாக அஸத்ருஸம் என்றருளிச்செய்து இப்பப்பட்ட அஸத்ருஸமான வஸ்துவை அனுபவிக்கும் போக்தாக்களும் அஸத்ருஸர்கள் என்று ஒரு பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார்—‘அலையற்ற’ என்றாரம்பித்து. அலையற்ற - அலையில்லாததான, ஆர்-பூர்ணமான, அமுத - அம்ருதத்தையுடைய, அதாவது அம்ருதமயமான, கடல் - ஸமுத்திரம், அக்கடல் - அந்த அம்ருத ஸமுத்திரத்தை, உண்ட - முழுமையும் குடித்த, முகில் மேகம், விலையற்ற - விலையில்லாததான, நன் - ஸ்லாக்யமான, மணி-ரத்னமயமான, வேற்பு - மலை, வெயில் - வெயிலாலும், நிலவு - நிலாவிலும், ஒங்கு - ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, பகல் - மத்யாஹ்னம், இவைகள், தூய்மறைகுநீர் - பரிசுத்தமான வேதத்தினால் ஸ்ரீரஸ்மினால் தாங்கப்பட்டிருக்கிற, துழாய்முடியார்க்கு - திருத்ததுழாய் மாலையை க்ரீடத்தில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீய:பதிக்கு, தூலையோத்தன - ஸாத்ருஸ்யத்தை யடைந்ததுகள், அன்றிக்கே, தூலை - தூக்கிப்பார்ப்பதில், அதாவது நிறையில், ஒத்தன - ஸத்ருஸமாயிருந்தன, என்பர் - என்று சொல்லுவார்கள், (பூர்வாசார்பர்கள்) அவன் பாதம் பணிந்தவர்க்கு - அவனுடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயித்த பாகவதர்களுக்கு, எண்ணுதற்கே - இவைகள் ஸமானங்களென்றெண்ணுதற்கே, ஒத்தன - ஸத்ருஸமான வஸ்துக்கள், இலை - இல்லை (என்பர்கள்) என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும். ‘அலையற்ற’ என்றிவை நான்கும் அபூதோபமை. அதாவது இல்லாத சில வஸ்துக்களை இப்படி இருந்தால் ஸத்ருஸமாகும் என்று சொல்லுவது. அலையில்லாத அம்ருதமயமான ஸமுத்திரம், அந்த ஸமுத்திரத்தை முழுமையும் குடித்த மேகம், விலையுயர்ந்த மாணிக்கத்தினால் செய்யப்பட்ட மலை, வெயில், நிலவு, இவை இரண்டென் ப்ரகாசிப்பது, இவை

நாலும் உல்கத்தில் ஸம்பாவிதமல்லாமையினால் அபூதோபமை என்று சொல்லப்பட்டது. இத்தால் பகவானுக்கே ஸத்ருஸமான வஸ்துக்கள் இல்லை என்பதேற்பட்டது. 'என்பர்' என்பதற்கு 'கடல்வண்ணன்', 'பெரும்புறக்கடலை', இத்யாதிகளிலும், 'இலங்கொளிரீர் பெரும்பெளவ்வம் மண்டியுண்ட பெருவயிற்றகருமுகிலே ஒப்பர்வண்ணம்', 'முகில் வண்ணன்' இத்யாதிகளிலும், 'பச்சைமாமலைபோல் மேனி', 'கருமாணிக்கமலைமேல்' இத்யாதிகளிலும், 'கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்', இத்யாதிகளிலும், பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று தாத்பர்யம். 'தூய்மறைசூடும்' என்கிற இடத்தில் மறைகளுக்குத் 'தூய்'மையாவது புருஷர்களினால் செய்யப்படாமல் ஆத்யந்தமில்லாமல் இடைவிடாமல் ஒதப்பட்டுவருகிறபடியினால் ஒருவிததோஷமும் சொல்லமுடியாமலிருக்கை. 'மறைசூடும்' என்பதற்கு வேதங்கள் தங்களுடைய ஸிரஸ்ஸாகிற உபநிஷத்துக்களினால் ஸாதரம் ப்ரதிபாதிக்கிற என்றர்த்தம். 'தௌமெ ரகூதி ரிமிரஃ ஸயரஃ திராமெஃ யஃ ஸவபுமஸு ஐகி ஸாஹரஃ ஐஹனி' என்று இவர் தாமே கோதாஸ்துதியில் அருளிச்செய்திருக்கிறார். அந்த உபநிஷத்துக்களிலேயே 'வெய்யிலிலடிபட்டவன் குளிர்ந்த தடாகத்தை ப்ரவேசிக்கிறது போல் ப்ரும்மத்தில் ப்ரவேசித்தவனாகிறேன்' என்றும், 'கறுத்த மேகம்போன்ற வர்ணமுடையவ'னென்றும், 'உயர்ந்த மேலான ஜ்யோதிஸ்'னென்றிவை முதலியவைகளில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றான் என்று தாத்பர்யம். 'எண்ணுதற்கே' என்பதினால் ஸ்ரிய:பதிக்குச் சில வஸ்துக்களை அபூதோபமையாகவாவது திருத்தித் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாம். அவனை ஆஸ்ரயித்த பாகவதர்களுக்கு அப்படிச் சொல்லவும் முடியாது என்றும், எடுத்துக்கழிக்க வேண்டியதற்காகப் பூர்வபக்ஷமாகவாவது நினைக்க வஸ்துக்கள் இல்லை என்றும் தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் 'புவியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த நீயென் செவியின் வழிபுகுந் தென்னுள்ளாய் அவிவின்றியான் பெரியன்நீ பெரியை என்பதனை யாரறிவார் ஊன்பெருகு நேமியா யுள்ளு' என்கிற நம்மாழ்வார் பாசரம் திருவுள்ளத்தில் கொள்ளப்பட்டது.

ஸக்ஷஸம்பூஜாய ஹ்ருதஸ்ய ஹ்ருதம் வெங்கடேஸ்வர |
 தக்ஷநவநீதஜெதுதநுதெ நவநீதநதடுகவீதிடி ||
 வரடி விரவயக்ஷம் வாரிதா ஸௌஷொஷாம்
 வுநருவலிதவாணாஹ்ருதவிதாஹ்ருதகொடூர் |
 விதஜிதஜெநாவிலாவகெநிடிது ஸௌவா
 ஹதரிவாஜநயொமாஹ்ருத யாஜஸ்யஜிடி ||
 உகி கவிதாக்கிடுக ஹ்ருதஸ்ய ஹ்ருதஸ்ய ஹ்ருதஸ்ய
 ஸ்ரீஜெஹ்ருதநாயஸ்ய வெஜாநாநாயஸ்ய க்ஷிஷு
 ஸ்ரீஜெ தக்ஷநவநீதம் ஹ்ருதவிதாக்கிடுக.

கவிதாக்கிடுகவிதாக்கிடுக க்ஷுணமுணமுணாவிதெ |
 ஸ்ரீஜெ வெங்கடேஸ்வர வெஜாநா முநுவெ நஜி ||

|| ஸ்ரீஜெ நிமஜாந ஜெஹ்ருதஸ்ய நஜி ||

சீரார்தூபுற்றிரு வேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஸாரணம்.

இனி இந்த தத்வநவநீத மென்கிற க்ரந்தத்தை நவநீத ப்ரிய
 னுன கண்ணனுக்கு ஸமர்ப்பிவித்து அவனுடைய ப்ரீதியாகிற பல
 ததை அபேக்ஷிப்பதினால் ஸாத்விக த்யாகம்செய்து தலைக்கட்டு
 கிறார்—‘ஸக்ஷஸம்பூஜாய’ என்கிற ஸ்லோகத்தினால். ஸக்ஷஸம்
 பூஜாய-ஸத்ஸம்ப்ரதாயமாகிற, அதாவது ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில்
 உபதேஸகரமாக வந்த அர்த்தங்களாகிற, ஹ்ருத-தயிரிலிருந்து
 வெங்கடேஸ்வர-வேங்கடேஸ்வரென்கிற திருநாமத்தையுடைய
 ஆசார்யனால், ஹ்ருதஸ்ய - எடுக்கப்பட்ட, ஹ்ருத - இந்த,
 தக்ஷநவநீதம்-தத்வநவநீதமென்கிற க்ரந்தமானது, நவநீதந
 தடுகவீதி-நவநீதத்திற்காக கோபர்களுடைய க்ருஹங்களில்
 நர்த்தனம் பண்ணின பகவானாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு, ப்ரீதி-ப்ரீ
 தியை, தநுதெ - செய்கிறது.

கீழ் ரஹஸ்ய பதவியில் போலவே இங்கும் பாகவத
 ஸம்ருத்யர்த்தமாக ஒரு ஸ்லோகம் அருளிச்செய்கிறார்—
 ‘வரடி’ என்றார்ப்பித்து. வரடி ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்திரத்

தில் அர்ச்சாவதாரங் கொண்டிருக்கும் வரதனே, வாரிதா
 ஸௌஷொஷாம் - போக்கடிக்கப்பட்ட எல்லாத் தோஷங்க
 னையுமுடையதாயும், வுமஃ - மே மன் மே மலும், உவவித
 வுண்ணாம் - வருத்தி செய்யப்பட்ட புண்யத்தை யுடைத்
 தானதாயும், வுண்ணுகொட்டா புண்ய கோடி விமா
 னத்தினால், ஹுஷிதாம் - அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும், வலித -
 பரிசுத்தமாயும், உஹித-ஸந்தோஷத்தோடு கூடியதாயுமிருக்கிற,
 உமொலிஃ மனதையுடைய, தாவகெஃ - உம்முடைய பக்தர்
 களினால், நிதூலெவ்யாம் - எப்பொழுதும் ஸேவிக்கத் தகுந்த
 தாயுமிருக்கிற, ஹவ்யியாஃ - ஹஸ்தி கிரியினுடைய, ஸஜ்ஜி-
 ஸம்பத்தை, ஹதாரிவாஜநயொமாம் போக்கடிக்கப்பட்ட
 ஸத்ரு ஜனங்களுடைய ஸம்பந்தத்தை யுடைத்தானதாக, சவம் -
 ரீர், விரவய - செய்துகொள்ளும்.

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத்விஷயம்
 ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாச்சாரியார் ஸ்வாமிகளினால்
 செய்யப்பட்ட
 ஸ்ரீமத் தத்வ நவநீத வ்யாக்யானம்
 முற்றிற்று.